

אמונת חיים

גליון לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

שובבי"ם ♦ כא טבת תשעט

ערב שב"ק פרשת שמות

דברי אלוקים חיים

כ"ק מרן רבינו הגה"ק זיע"א

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו

ודקדקו המפרשים למה מתחיל בלשון הווה ומסיים בלשון עבר "באו", וכן צריך להבין שמתחילה אמר "בני ישראל" ומסיים באמירת "את יעקב" והרבה תירוצים נאמרו על כל זה.

והנה נקדים מה שכתב הרבי ר' אלימלך זי"ע בספה"ק נועם אלימלך לתרץ השינוי לשון, שמתחילה אמר "הבאים" בלשון הווה, וסיים בלשון עבר, "באו", וגם מתחילה קוראם על שם ישראל ולבסוף קוראם על שם יעקב, הכוונה בזה שהצדיק הגדול, נתחזק ונתישב בצדקו ימים רבים, אזי אף שעושה דברים גדולים וצדקות רבות, אף על פי כן הוא ניצול מגדלות, כי אדרבה הוא מוצא בעצמו חסרונות לומר שהוא מקצר עדיין בעבודה, והוא מצר עצמו על זה, ומה גם שמצער עצמו על צורכי ישראל וגלותם המר במיסים וארנוניות, וכל התלהבות ודביקותו בעבודת השם אינה שווה לו כלל מרוב דאגתו עליהם, והמה עמודי עולם הנקראים בשם ישראל, אבל אותם הצדיקים המתחילים בעבודה, חדשים מקרוב באו, בהיותם עושים איזה דבר קדושה, נתלהב בקרבם הגדלות והמה סוברים, שכבר הגיעו לתכלית העבודה האמיתית, ואע"פ שהם צדיקים המה נכללים בעוון הגדלות, והמה אשר בשם יעקב יכונו.

זהו רמז הכתוב באומרו "בני ישראל הבאים מצרימה" כלומר שהצדיקים הגדולים המה תמיד במיצר ודאגה על העבודה, לומר שהם מקצרים עדיין, ובזה הולכים למעלה תמיד בלי הפסק, זהו שאמר הכתוב "הבאים" בלשון הווה ומה שאמר הכתוב "את יעקב איש וביתו באו בלשון עבר, לרמז על אותן הסוברים שכבר הם שלימים בעבודתם מבלי שום חסרון אליהם הגיע שלא כן מדרגת האמת, אלא שצריך להשיג תמיד על שפלותו למען ינצל מגדלות ואז טוב להם עכ"ל.

והנה נראה לתרץ קצת מהדקדוקים הנ"ל בדרך אפשר דהנה כתוב בתחילה ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב ואח"כ כתוב איש וביתו באו ולא כתוב בני ישראל, ואפשר לומר כי ידוע שאם אדם נמצא בביתו בשלווה יכול יותר לשמור תורת ה' וכמו שכתוב אשרי יושבי ביתך וגו' אבל כשאדם הוא נמצא בדרך, קשה ביותר להיות בשלימות בבית אז בדרך הוא רק חצי ואם בבית הוא רק חצי אז אם הוא בדרך מי יודע כמה הוא שוה והנה מצינו שהליכה בדרך הוא נסיון, שגם אצל אברהם אבינו היה זה אחד מעשרה נסיונות שאמר לו הקב"ה לך לך מארצך וכו' ואף שאמר לו ה' הבטחה ואעשך לגוי גדול ואברכך וגו', ורש"י כתב שם שהוצרך אברהם אבינו לברכה כי הדרך גורמת לשלשה דברים, ואחד מהם הוא "שממעטת את השם"

כפיכפי חיים

למען ענותו בסבלותם ברש"י בסבלותם של מצרים, קאי על היצה"ר שיש ב' מינים אחד מה שמסית ח"ו לעשות נגד השם ב"ה שלא להתפלל ושלא ללמוד ושילך אחר תאות לבו ח"ו, והב' שילמוד ושיתפלל ויעשה סיגופים בגבהות הלב ח"ו, זה קשה מהראשון, שבראשון בנקל לשוב בתשובה, ועל הב' קשה, חזק פירש"י למען ענותו בסבלותם של מצרים חזק עינוי הגוף שמענה ומסגף עצמו חס ושלום חזק היה גלות מצרים.

תורת חיים

לא תאספון לתת תבן להעם אין רצון ה' רק באחדות ישראל ולהתקבץ יחד כאחד, שע"ז אמר רבינו הק' מרימנוב שפרעה הרשע גזר ולא תאספון לתת תבן לעם, שכתוב תאספון באל"ף שהוא לשון אסיפא שמובא בתנא דבי אליהו שישראל הק' היו נקבצים תמיד ביחד לדבר מקדושת האבות ולגמול חסד זה עם זה חזק היה חביב בעיני ה', ופרעה הרשע ראה והרגיש זאת בכשפיו, לכן גזר ואמר לא תאספון שלא יעשו יותר אסיפות, לתת תבן, תב"ן ר"ת ב'מסתרים ת'בכה נ'פשי, ופרעה הרשע לא רצה בזה, לכן גזר לבטל האסיפות, והרשע הזה ראש הרשעים והממרים נגד ה' ראה בגודל חכמתו אשר האסיפות המה לישראל שורש לכל הקדושות

ספר התקנות - שו"א

תבן לא ניתן לעבדיך ולבנים ואומרים לנו עשו תבן הוא לשון תבונה ודעת, ולבנים הוא תשובה ע"ד שארז"ל בפסוק כל עת יהיו בגדיך לבנים, חזק שאמר הכתוב תבן הוא תבונה אין נתן לעבדיך, ולבנים שהוא תשובה אומרים לנו עשו, בתמ"ה מאין ימצא לנו פתח התשובה אם אין בנו דעת, והשי"ת יחננו דעת, ונזכה לתשובה שלימה למען לא ניעול בכיסופא לעלמא דאתי אכי"ר

שמע שלמה

וירא אלוקים את בני ישראל וידע אלוקים

אמרו רבנן וירא אלוקים שעשו תשובה הבינונים וגם הרשעים הרהרו לעשות תשובה - וסימנך שכן כל הפסוק ויר"א אלוקים א"ת בני ישראל ויד"ע אלוקים (עה"כ) בגימ' שכולם עשו תשובה - וידע אלוקים שאפילו אחד בחבירו לא היה יודע אלא הקב"ה לבדו וכו' והנה מכאן נראה גודל צדקתן וקדושתן של ישראל במצרים שהיו כולם גדורים מן העבירה שאפילו הרשעים שבהם באם חטאו לא עשו זאת בפהרסיה, והראיה ממה ששיבחהם הכתוב שעשו תשובה בטימרא שלא ידע אינש בחבריה דאמרו בגמרא (יומא פ"ו) רב רמי כתיב אשרי נשוא פשע כסוי חטאה וכתוב מכה פשעו לא יצליח, לא קשיא הא בחטא מפורסם הא בחטא שאינו מפורסם, ומדנשתבחו בזאת שעשו תשובה בטימרא שמע מינא שהיו בגדר כסוי חטאה ואשרי להם

חוקי חיים

ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה.

השי"ת מתאוה לתפילתינו וכל זמן שישראל לא נאנחו ולא זעקו לא נגאלו, וע"ז נאמר "ויזעקו ותעל שועתם" ששמע הקב"ה את זעקתם הרי אז ותעל שועתם, והחלו פעמי גאולתם.

מרן רבינו שליט"א

ימי השובבי"ם

והנה הימים האלו נקראים ימי השובבי"ם שמזכר במגן אברהם (בסימן תרפ"ה) שיש נוהגין בשנה מעוברת לקבוע תענית בכל יום ה' מפרשיות השובבי"ם ת"ת, והטעם שמתענים בשנים המעוברות, כתב הלבוש משום שהנשים המעוברות היו עלולים להפיל עובריהם בשנית המעוברות, אמנם בשערי תשובה ובפרי מגדים כתבו שהמנהג במדינות אלו שמתענים גם בשנה פשוטה, אלא שבשנה פשוטה מתענים רק בפרשיות שובבי"ם בלבד, ובשנה מעוברת מוסיפים גם ת"ת, ומנהג זה הוא ע"פ האריז"ל כדהובא בבאר היטב שימים אלו מסוגלים לתקן עון קרי יותר מכל השנה להתענים בהם ע"ש.

והנה מה שנוהגים להתענות ביום ה' דוקא כתב בא"ר שהוא משום דאנשי מעמד התענו והתפללו ביום ה' לבל תפיל אשה פרי בטנה ע"ש, זה לטעם הלבוש הנ"ל שמתענים לבל תפיל, אבל לאריז"ל הנ"ל שהטעם הוא שמתענים הוא לתקן את עון קרי היה ראוי להתענות ביום ו' דהיינו בערב שבת שהוא כנגד מידת יסוד, (עיין בספר נימוקי אור החיים להרה"ק ממונקאטש זי"ע) דכן נהגו באמת כמה צדיקים מתלמידי הבעש"ט הק' להתענות ביום עש"ק, וכן צוה הרה"ק מטריסק זצוק"ל, אמנם בליקוטי מהרי"ח כתב ששמע שהרה"ק בעל מאור ושמש אומר דגם לפי האריז"ל יש להתענות ביום ה', מכיון שאין מתענין בערב שבת על כן יש להקדימו ליום ה'.

והנה מבואר בלבוש דבמנחה יש לומר ויחל בקריאת התורה, אמנם בספר דברי תורה (מונקאטש) כתב שתענית שובבי"ם צריך להחזיק בסוד בכל מה שאפשר, וע"כ אין קורין ויחל במנחה בתענית שובבי"ם גם כשיש יותר מעשה שמתענים, והטעם דמכיון שזה תענית יחיד לתשובה לכל אחד לרפאות נגעי נפשו על הדבר צריך להיות בהצנע לכת כל מה שאפשר, דהוי כעין חציץ עליה מאן דמפרש חטאו בציבור, אבל בספר דרכי חיים כתב שמרן הגה"ק הדברי חיים מצאנז היה אומר שבשובבים מותר לאדם להגיד שהוא צם ולא נראה כיהורא מכיון שמחויבים להתענות (ע"ע בשו"ע סימן תקס"ה סעיף ה')

והנה בשבתות של הפרשיות של השובבי"ם היה דרך הקודש אצל צדיקי אמת לעורר בתוך דברי תורה שהשמיעו בסעודת שבת קודש את ערך קדושת ימי השובבי"ם לתיקון ולתשובה, ושנזכה לתקן כל מה שמוטל עלינו להגיע לתכלית הנרצה לתיקון השלם

וכן נהגו רבותינו הק' זיע"א ובפרט בעת רעווא דרעוין בקול חוצב להבות אש, שהעיקר השובבי"ם הוא לא התענית אלא העיקר להיות סור מרע ועשה טוב בשמירת עינים ושמירת המחשבה ובעיקר להרבות בתורה ללמוד ברציפות בתפילה ובהתלהבות, שבה התיקון תלוי הגאולה השלימה כי זה הפגם הוא המעכב העיקרי להגאולה ובאם מתקנין זאת מקרבים את הגאולה השלימה

ויהי רצון שנתעורר כולנו יחד בעבודת השם ובפרט בימים האלו בתורה ובתפילה ובצדקה ובפרט התיקון של פ"ד תעניות לפדותם בממון וכמו שכתבו הספרים הק' ובזכות זה נזכה להגאל בגאולה השלימה מתוך רחמים וחסדים מגולים ע"י משיח צדקיניו אמן.

ולכן אפשר לומר שמה שכתוב בפסוק בתחילה "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", שעד שלא הגיעו למצרים נקראו הם בני ישראל כלומר בניו של ישראל, שישראל הוא מלשון גדולה (כי שרית עם אלוקים ואנשים) אבל מכיון שהגיעו למצרים, גרם הדרך וגם המדינה שבאו לשם, דהיינו למצרים שהוא ערוות הארץ, שכתוב את יעקב ולא כתוב את ישראל, כי גם אצל יעקב גרם הדרך לירד למדרגת "יעקב" ואצל בני יעקב כבר כתוב רק "איש וביתו באו" וכ"ש שלא כתוב בני ישראל כי באו לארץ הטמאה של מצרים, שגרם זאת ועוד נראה לומר בדרך רמז כי חז"ל אמרו "ישראל אע"פ שחטאו ישראל הוא", כלומר שאל יתיימש איש ישראל שהגיע למצב שחטא, אלא יאמין שהוא נשאר ישראל בכל מצב שהוא, ואפשר לו לתקן מה שחטא, ואדרבה במקום שבעלי תשובה עומדים אף צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד שם, וכמו שאמרו חז"ל.

זה מרמז הפסוק ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה כלומר שאע"פ שבאו במצרים הקליפות, מ"מ הם בני ישראל, וכתוב את יעקב שר"ל אף שירדו ממדרגת "ישראל" למדרגת "יעקב", וגם שנשארו אך ורק בתואר "איש וביתו" מ"מ אל יתיימש אדם לומר ח"ו כאשר אבדתי אבדתי, אלא יתחזק את עצמו וגם יש לרמז על שאמרו חז"ל יעקב אבינו לא מת, שאף שישראל הוא מדרגה גדולה מכל מקום אף שנאבד שם "ישראל" מכל מקום נשאר שם "יעקב" ויכול אדם לחזור למדרגת "ישראל", כמו שהיה מקדם ועוד ביותר מזה, ומכל שכן שבעלי תשובה מקומם יותר גדול מצדיק גמור וכנ"ל.

וגם אפשר לומר כי ידוע שישראל רמז על הזכרים שנקראים "בני ישראל" ונשים נקראים בשם "יעקב" וכמ"ש הפסוק כי תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל, ודרשו חז"ל בית יעקב אלו הנשים.

ולפי זה אפשר לומר דהנה במדרש דרשו על הפסוק ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה שלא שינוי את שמותם שאף שבאו למצרים "ראובן" נשאר בשמו וכן "שמעון" ולוי וכל השבטים הק' וכן שיצאו ממצרים וכן לא שינוי את לבושם ואת לשונם (ויש בזה רמז ויבוא יעקב של"ם ר"ת שם, לשון מלבוש ורק אז נקראים שלימים) זה מרומז בפסוק "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרים את יעקב", איש וביתו באו, שיעקב מרומז כאן על הנשים, שבני ישראל באו עם בית יעקב, באלו הנשים ואיש וביתו באו יחד ולא כפרעה שאמר לכו נא הגברים ועיבדו את ה', אלא כמו שענה לו משה רבינו נערינו וזקינינו ובטפינו נלך לעבוד את ה', ובזכות זה נגאלו נמצרים וכמ"ש חז"ל שבזכות שלא שינוי את שםם ולשונם ומלבושם נגאלו אבותינו ממצרים.

והנה כתוב בספרים הק' שהגאולה העתידה שיהיה בקרוב בימינו, יהיה דומה לגאולת מצרים ולכן עלינו להתחזק בדברים האלו שבזכותם יצאנו ממצרים דהיינו הלשון השם והלבוש שלא לשנות שום דבר בהם ומובן שהכוונה הוא בעיקר שלא לזלזל באלו הדברים, אבל מובן שהעיקר הוא שמירת התורה הק' שנמסרה מדור דור עד מתן תורה בהר סיני, אבל אלו הדברים הוא השמירה העיקרית לעם ישראל ממצרים ועד הנה בגלות האחרון, שהוכיח שרק אלו הדברים שלא שינוי אותם, הם החזיקו את עם ישראל להחזיק מעמד עד היום הזה, ויה"ר שנזכה בזכות לבית הגו"צ ונזכה שישראל תושע בה' תשועת עולמים.

קול קראלי - 074-7962278

נעימות חיים

מולדתו. עשה החסיד כאשר נצטווה ושב אל ביתו. מיד עם הגיעו נכנס החסיד לרבו לקבל שלום, כאשר התקבל אל הקודש פתח ושאל: 'יאמר נא לי הרבי, בתחילה כשהודעתני במכתב שקשה לי ואינני מרוצה מסביבתי, הורה לי הרבי להישאר, ואילו כאשר סוף סוף התאקלמתי מורה לי הרבי לשוב מיד. השיב לו רבו הקדוש: אכן כן, כל זמן שהרגשת זר ומנוכר, לא היה חשש שאווירת הריקנות ורדיפת הגשמיות השוררת בארצות הניכר ישפיעו עליך, דוקא כשהתאקלמת במקום החדש עלה החשש פן ישפיע עליך לרעה וכן אנו מוצאים בתורה, נאמר בפסוק "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", למה כתב "הבאים" בלשון הווה, כי כל הימים שהיו בני ישראל במצרים לא שינו את שמם, את לבושם ואת לשונם, לא הושפעו מהמצרים מאומה, משום כך נאמר "הבאים", כי בכל יום ויום הרגישו בעצמם כאילו באו עתה וזרים הם במקום זה. כך לא היה חשש שיידבקו במנהגיהם הרעים של מארחיהם.

סיפורי צדיקים

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה (א' - א') מסופר על אחד מחסידיו של הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זיע"א שנכנס אל רבו וביקש ברכה לפרנסה טובה. יעץ לו הרבי שיסע לארץ רחוקה ושם יעשה לפרנסתו, אולם התנה עמו, שמיד פנים יכתוב אליו מכתב בו יתאר את מצבו ברוחניות ובגשמיות. עשה החסיד כעצת רבו ועקר דירתו לארץ אחרת ושם החל לעסוק במסחר וראה ברכה בעמלו. כעבור זמן כתב מכתב לרבו ובו מתאר את כל המוצאות אותו, סיפר על הצלחתו בעסקים, אולם קבל על כך שהאווירה הרוחנית רחוקה מלהיות משביעה רצון, וחסרונו של הרבי ושאר בני חבורת החסידים מורגש מאד, ושאל, האם להישאר או לשוב. לא עבר זמן רב והגיעה מכתב תשובה מהרבי בו הוא מורה לו להישאר על מקומו ולהמשיך בעסקיו. לאחר כשנה שלח החסיד מכתב נוסף ובו מתאר את אורח חייו, ובין השאר כתב כי בחסדי שמים התאקלם לחלוטין במקומו החדש ורכש לו ידידים כלבבו. לא חלף זמן רב ומברק תשובה הגיע אליו, ובו מורה לו הרבי לעזוב את הכל ומיד לשוב אל עיר

בינה לעינתים

מובא בספרי יראים לגמור בכל שבוע שני פעמים תהילים, זה תיקון לכל העברות ובכללות גם כן תיקון גדול לפגם היסוד, דהיינו שיאמר תהילים בכל יום, ופעם אחת כל התהילים בלי הפסק זה מסר הבעש"ט זי"ע שהוא כמנין כפ"ר שני פעמים ק"ן מזמורים

(אדמוה"ז בספרו טהרת הקודש)

בימי השובבי"ם יתאמץ ויזדרז לקרות התהילים בשלימות בכל יומא ויומא כי הוא תיקון גדול לפגם הברית, תהילים נוטריקין תועלת ה'לימוד יתוקן מ'ילה

(הכתוב לחיים)

בעל התניא הוא תנא

הגה"ק בעל "לבושי שרד" זיע"א היה פעם אצל הרה"ק רבי ברוך ממעזיבז זיע"א, ונעשה שאלה על המרק, ישבו שם רבנים, ורבי ברוך ראה על ה"לבושי שרד" שיש לו לומר איזה דבר, ציוה לו רבי ברוך שיאמר, ופחד לומר כי רבי ברוך חלק על הרה"ק "בעל התניא" זיע"א (יומא דהילולא כ"ד טבת), אח"כ אמר ה"לבושי שרד" כי לפי דברי הרב בעל התניא אז המרק כשר. אמר לו רבי ברוך: מה אתם מפחדים לומר הלא בעל התניא הוא תנא.

- תהילים בימי השובבי"ם -

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה, הנה הרה"ק של ש'מות בני ישראל ה'באים מ'צרימה, הוא השבי"ם, וסופי תיבות תהילי"ם, כי מסוגל לחטא זה רח"ל ובפרט בימי השובבי"ם לומר תהילים, ואמרו משמו של הרה"ק מרדכי מטשערנאביל זי"ע שסגולה לזה להתענות בערש"ק, ובשבת קודש יאמר תהילים, וטוב לתקון החטא הזה.

(דברי יחזקאל)

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה ס"ת תהילים, וי"ל דידוע דגלות מצרים הוא גלות הכולל כל הגליות על כן הגם שמדבר הכתוב בגלות מצרים עכ"ז מרמז על כל הגלויות, ומצרים פ"י לפ"ז לשון מיצר וצער, והנה הגאולה מכל הגליות הוא ע"י תורה ותשובה, והנה תשובה יוכל כל אדם לעשות, משא"כ תורה מי שאינו ת"ח אינו יכול לעסוק בתורה, והבטיח השי"ת לדוד שיהיה ספרו תהילים חשוב כעוסקים בנגעים ואהלות ועי"ז יהיה הגאולה זה שנרמז בדברי הכתוב ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה היינו שבכל הגליות יצאו רק בזכות תהילים

(אגרא דכלה)

וכן אמירת תהילים מאחר שהתפלל דהמע"ה שיחשב קריאתו כעוסק בנגעים ואהלות נראה שמועיל לתיקון הברית

(מדבר קדמות להחיד"א)

בימי השובבי"ם כאשר האדם מפשפש במעשיו ורוצה לשוב אל השי"ת בתשובה, הזמן גרמא להרבות באמירת תהילים כדי שהקב"ה יאיר עיניו שיראה נגיעי לבבו (תפארת היהודי)

פרנס השבוע

בני הרה"ק מרדכי מוזס שליט"א

לזכר נשמת זקנים

הגה"ק ר' ארי לייביש זיע"א

בהרה"ק סיני זצ"ל

מצאנו זמיגראד

גלב"ע ח"י טבת תשס"ז

ת.נ.צ.ב.ה

עובדות חיים

ניגש אל רבי נחום ואמר: רבי, עכשיו אני עושה את דרכי אל חברת הביטוח על מנת לבטח את רכושי מפני פגיעות כפיגעתה של אש, אך אם יבטיח לי כבוד הרב שהאש לא תשלוט ברכושי, מסכים אני לתת לו לצרכי צדקה את סכום דמי הביטוח, במקום לשלמו לחברת הביטוח, וכך אעשה מידי שנה בשנה. השיב לו רבי נחום, בטוח אני כי זכות הצדקה תגן על נכסיך מפני שרפה, מיד נתן העשיר את סכום הכסף לרבי נחום, והצדיק חלקו לעניים, וכך היה מידי שנה בשנה, במקום לבטח את רכושו בחברת ביטוח, היה האיש נותן לרבי נחום את דמי הביטוח. באותם שנים פרצו שריפות לא מעטות בבתי הכפר ובשדות, אולם למרפא הפלא, אל רכושו של העשיר מעולם לא הגיעה האש

ושימח את אשתו

הגאון רבי משה אהרן שטרן זצ"ל משגיח ישיבת קמניץ, הבחין פעם באברך תוך שנה ראשונה לנישואיו, העומד ומשוחח לאחר סדר הישיבה. העיר ואמר לו: כאשר אינך לומד, מתבטל ומשוחח ולא הולך הביתה, עובר הנך על מצות "ושימח את אשתו". סיימת ללמוד, רץ לביתך וקיים את המצוה כדבעי.

מצות ואהבת לרעך כמוך

מסופר: פעם שח הרה"ק רבי מרדכי מראחמיסטריווקא זיע"א: אינני יודע מאיזו סיבה באים אנשים אלי, הן לא בעל תפילה אנוכי, לא מחבר ניגונים, לא שומעים אצלי תורה, ובכל זאת למה באים? יתכן שמאחר וטרם מתייצב אני בתפילה, מקבל אני על עצמי בכל לבבי מצות "ואהבת לרעך כמוך", והלא כבר אמר החכם מכל אדם (משלי כ"ז י"ט) כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם, לכך באים.

מדרגה באהבת ישראל

בנו של הרה"ק רבי ישעיה מקערעסטיר זיע"א נפל למשכב וסבל מחולי קשה, ישב אביו הצדיק ומירר בבכי. נכנס אליו אחד מחסידיו וניסה לדבר על ליבו ולעודד את רוחו, וכי בעזרת ה' יקום הבן מחוליו. נענה הרבי ואמר: דע לך אין אני בוכה בשביל בני, בוכה אני בשביל עצמי שכל ימי חשבתי ודמיתי בעצמי שכבר השגתי במידת מה איזו מדרגה באהבת ישראל, באים אלי יהודים מתנים לפני את צרותיהם וכאבם, ואני מרגיש בצערם ובכאבם, כעת נוכחתי לדעת שחולי בני נוגע לליבי הרבה יותר משל מחלות יהודים אחרים, ועל דא קא בכינא

טוב ומטיב לרעים ולטובים

מסופר על הרה"ק רבי נחום ה"מאור עיניים" מטשערנוביל זיע"א שהיה נוהג לקרב כל נפש מישראל ולהיטיב עמה, אפילו על הריקנים שבהם היה מסתכל בעין יפה, מימיו לא הביט און ביעקב, ונהג לקרוא לכל יהודי בשם צדיק, ולתת לו מתנות למעלה מיכולתו, פעם הסביר הרבי את מנהגו ואמר: אני מתכוון לתפוס בקצה מידותיו של הקב"ה, מה הוא "טוב ומטיב לרעים וטובים" אף אני רוצה להיות כך.

זהירות על הזמן של הזולת

מסופר: בזמן המחסור ששרר בימי המלחמה בשנת תש"ח, הנהיגו בארץ ישראל חלוקה של נפט ע"פ תור. פעם ירדה הרבנית, אשתו של הגה"ק רבי איסר זלמן מלצר זיע"א ונעמדה בתור הארוך. המוכר הבחין בה ומתוך דרך ארץ כלפיה, קרא לה לעמוד בראש התור. משראה רבי איסר זלמן שאשתו הרבנית שבה לאחר זמן קצר, שאלה והתברר לו שקיבלה נפט בלי תור. "זו גניבה, גזל זמנם של אחרים", אמר לה. "לכי מיד, החזירי את הנפט ועמדי בתור כמו כולם".

איסור מחלוקת

פעם באו תושבים מעיר אחת אל הרה"ק רבי אברהם ה"אבני נזר" מסוכטשוב זיע"א בטענה: שהרב שלהם הכשיר בשאלה של בשר וחלב, זאת אע"פ שלפי דעת רוב האחרונים יש להחמיר ולאסור. ולכן אנו מבקשים להסמיך מורה הוראה נוסף, אותו נשאל ולפיו נלך. אמר להם הרבי: אינני יכול להכריע בשאלה, עד שלא אברר את פרטי הדברים ואדבר עם הרב של עירכם. אך גם בלא להיכנס לכל פרטי השאלה, הרי אפילו לדבריכם התיר הרב שלכם רק איסור דרבנן, ואילו אתם רוצים לעבור על איסור דאורייתא. תמהו האנשים: איסור תורה? כן קרא הצדיק, מחלוקת היא איסור דאורייתא לדעת כולם, על ידי המחלוקת מגיעים לעבור על איסורי תורה רבים: לשון הרע, רכילות, שנאת חינום, הלבנת פנים ועוד איסורים רבים.

לא לפגוע בכבודו של אדם

מסופר: על אחד מתלמידי הגה"ק רבי שלמה זלמן אויערבאך זיע"א שהזמין אותו לסידור חופה וקידושין. כשהגיע זמן החופה נודע לרבי שלמה זלמן מי יהיו עדי הקידושין, ונסתפק לגבי כשרותו של אחד העדים. התלבט רבי שלמה זלמן מה לעשות, מצד אחד הרי חייבים העדים להיות כשרים על פי גדרי ההלכה, ומאידך כבר הזמינו את אותו אדם להיות עד, ואם יטלו ממנו כיבוד זה עלול הדבר לפגוע בכבודו. בשעה זו בא לידי ביטוי ענוותנותו ופקחותו של רבי שלמה זלמן, הוא ניגש אל העד ואמר לו בחיובו הידוע: אני מבקש מכבודו שיהיה מסדר קידושין במקומי, ואילו אני אהיה עד. הלה ניסה לסרב ואמר כי אינו ראוי לאיצטלא זו, אך רבי שלמה זלמן עמד על כך עד שנתרצה.

הצדקה מגינה ומצילה

מסופר על הגה"צ רבי נחום מהורודנה זיע"א, שהיה הולך בדרך ואוסף כדרכו כסף לצרכי צדקה, והנה פגש בדרכו עשיר גדול בעל נכסים ואדמות, אשר הלך לבטח את רכושו הרב בחברת ביטוח, והנה כשראה העשיר את רבי נחום, צד רעיון במוחו, הוא

רוצים ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו'
תרמו בעין יפה וקחו חלק בהפצת המעיינות של
מרכז "אמונת חיים" קראלי
כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון
רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 08-8659931
באימייל: 3118494@gmail.com

